

Cám ơn Đức Phật

Tôi là người thờ phượng Thiên Chúa và góp phần rao truyền tin lành (good news) của Thiên Chúa đến mọi người theo lời dạy của Chúa Giê-su: “Hãy đi khắp thế gian, giảng tin lành cho mọi người” (Mác 16:15) mà tôi lại nói rằng “cám ơn Đức Phật” thì người nghe có thể nghĩ rằng tôi không thật lòng, hay có ý mỉa mai, nếu người đó không cho tôi cơ hội nói ra lý do đặc biệt của nó.

Câu chuyện được bắt đầu lúc tôi còn là một cậu bé mới lên mười, may mắn gặp dịp một đoàn xe (tôi nghĩ là của những Phật tử) chiếu cho xem về sự tích “Phật Thích Ca Thành Đạo”. Dù gần bốn mươi năm trôi qua, nhưng hình ảnh chàng Thái Tử Si-đạt-ta (Siddhartha) của xứ Ấn Độ, rời bỏ cung vàng, điện ngọc, rời bỏ cuộc sống nhung lụa âm êm; đặc biệt là bỏ lại sau lưng người vợ đẹp, để đi tìm chân lý giải phóng nhân loại thoát khỏi cảnh sanh, lão, bệnh, tử... đã khiến tôi vô cùng cảm phục và mãi sau này lúc tôi lớn khôn, đã trở thành con cái Chúa mà thỉnh thoảng nhớ đến, tôi vẫn còn cảm thấy sự cảm xúc dâng tràn trong lòng, và trân quý sự hy sinh, lòng từ bi mà Thái Tử Si-đạt-ta đã dành cho chúng sanh.

Căn cứ vào truyện phim mà tôi được xem qua, thì phải công nhận rằng đường tu của Đức Phật rất gian nan. Khởi đầu, Thái tử Si-đạt-ta đã thí nghiệm đường tu bằng cách ép xác trong mấy năm liên tục nhưng không kết quả. Ngài nhận ra rằng con đường khổ hạnh không phải là con đường cứu khổ mà chính Ngài đã từng mong mỏi, nên Ngài đã từ bỏ cách tu này và trở về lẽ thông thường. Ngài xuống suối tắm rửa cho thân thể được sạch sẽ, nhẹ nhàng, uống bát sữa của một nàng thôn nữ bố thí và dần dần lấy lại sức khỏe. (Đây có thể nói là một cuộc cách mạng trong đường tu của Ngài, vì lúc bấy giờ những bạn đồng tu đã xa lánh Ngài, vì họ cho rằng Ngài đã sa ngã) Sau đó Ngài đến gốc cây bồ đề ngồi tịnh thiền và thể sẽ không rời nơi đó nếu chưa ngộ đạo... Và kết quả Ngài đã đắc đạo để vào Niết Bàn theo tài liệu trong phim.

Đức Phật đã dạy những gì thì hầu hết các Phật Tử và những ai từng tìm hiểu giáo lý Phật Giáo đã biết rõ. Một cách tổng quát, Đức Phật dạy chúng sanh là phải diệt cho được “tham, sân, si” và “hỉ, nộ, ái, ố” để có thể đắc đạo vào được Niết Bàn như Ngài đã thành công. Nếu kiếp này tu không xong thì phải tiếp tục tu ở kiếp sau, v.v. Trong quyển “Lời Phật Dạy” của tác giả Đinh Sĩ Trang, có ghi lại một câu của Đức Phật trong Kinh Pháp Cú như sau: “Chính tự các người phải cố gắng kiên trì tu tập. Như Lai chỉ là người thầy chỉ rõ con đường giác ngộ cho các người, chứ không giác ngộ giùm ai được.” (trang 130, câu 276).

Tôi có một người bạn vong niên rất thân. Lúc sinh tiền, anh là một Phật Tử thuần hành, chúng tôi thường trao đổi với nhau về tôn giáo. Anh kể tôi nghe những lời Phật dạy, và tôi cũng chia sẻ với anh những gì Chúa dạy. Dù không cùng niềm tin tôn giáo, nhưng chúng tôi thân nhau như anh em trong nhà, như người cùng đức tin. Anh nói với tôi rằng: “Chú có phước, chú gặp Chúa; tôi có duyên, tôi gặp Phật.” Và anh cũng cho tôi biết là anh và vợ con quyết làm theo những gì Phật dạy để được cứu, vì Đức Phật có cho biết rằng: “Phật chỉ là đường chỉ đường dẫn lối, Phật không có quyền ban phước, hay giáng họa cho bất cứ một ai...”. Và anh đã trân trọng tặng cho tôi một quyển sách nhỏ “Ba Vấn Đề Trọng Đại Trong Đời Tu Của Tôi”, của Thiền Sư Thích Thanh Từ, như là một hình thức chứng minh những gì anh nói là thật. Quả đúng như vậy, trong trang 17 có một đoạn Thiền Sư Thích Thanh Từ viết như sau: “Cho đến cái khổ đau và an vui của con người, Đạo Phật nói rõ đều do con người tự do tạo lấy. Phật không có quyền can thiệp khổ vui của con người. Ngài chỉ là người hướng dẫn chỉ đường cho những ai muốn tránh khổ tìm vui, mọi khổ vui đều do con người quyết định...”

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên tôi biết việc này. Chính vì biết rõ lời khẳng định của Đức Phật, và biết được sự yếu kém của chính mình. Tôi biết rõ con người thật của tôi không thể nào diệt nổi “tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô” nên tôi đã mạnh dạn tiếp nhận Chúa Giê-su làm cứu Chúa của mình, và thâm cảm ơn Đức Phật đã soi sáng cho tôi chân lý đó, cũng như sự hy sinh cao cả của Chúa Giê-su trên thập tự giá để chết thay cho con người tội lỗi trong trần gian, và trong số người tội lỗi đó có chính tôi (đây chỉ là sự cảm nhận về ơn cứu rỗi mà Chúa Giê-su dành cho những ai tin vào lời Thánh Kinh). Nếu ai có dịp tìm hiểu Thánh Kinh thì chắc cũng biết Chúa Giê-su có phán rằng: “Ta là đường đi, lẽ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai đến được cùng Cha” (*Giăng 14:6*), và tôi cũng từng tin tưởng và kinh nghiệm về ơn phước Chúa ban qua lời hứa này: “Kẻ nào tin ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh Thánh đã chép vậy” (*Giăng 7:38*). Nếu ai muốn tìm hiểu để biết Kinh Thánh đã nói những gì, tôi xin mách trước rằng, trong đó có cho biết: “Chẳng có sự cứu rỗi trong đáng nào khác: vì ở dưới trời chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu.” (*Công-vụ: 4:12*)

Tại sao tôi đầu phục, tiếp nhận Chúa? Chuyện cũng khá dài dòng, nhưng trước tiên tôi muốn mời quý độc giả nghe tôi kể một cách ngắn gọn việc trước khi tiếp nhận Chúa tôi đã bài bác Thiên Chúa Giáo nói chung và đạo Tin Lành nói riêng như thế nào?

Là một người từ thuở nhỏ đã được cha mẹ dạy dỗ là phải nhớ ơn tổ tiên, ông bà, làm lành, lánh dữ; phải giữ cho tâm mình được thanh sạch, không dối trá, hại người, v.v. và tôi rất tự hào về những điều mình được dạy dỗ, những gì cha mẹ mình đã truyền đạt lại cho mình. Chính vì đó, tôi đã nhiều lần gác bỏ ngoài tai những gì người khác nói cho tôi nghe về sự cứu rỗi của Chúa. Tôi ghét và chống đạo Chúa gần giống như người ta chống kẻ thù. Tuy nhiên tôi không làm hại gì được đạo Chúa, bởi lẽ tôi không có quyền lực

trong tay như nhà cầm quyền việt cộng tại VN ngày nay. Khi nhắc đến việc này tôi cũng nhớ chuyện của hơn 30 năm về trước, tôi từng góp phần đắc lực để thuyết phục má tôi và các anh chị tôi mang cô em gái út của tôi lập tức ra khỏi trường Tin Lành, dù em tôi là một học trò rất ngoan và trường em tôi học, có phương cách hướng dẫn học sinh rất tốt... Tôi chống đạo Tin Lành là vì nó không phải là đạo mà ba má tôi dạy tôi phải theo. Tôi ghét đạo Tin Lành là vì đối với tôi, đạo này chỉ dành cho người Hoa Kỳ, hay của người ngoại quốc. Theo đạo này (tin vào sự cứu rỗi của Chúa) tức là tôi bắt hiểu với ông bà, cha mẹ, đấng tột với tổ tiên, mà không cần tìm hiểu, để biết Chúa đã dạy những gì trong Thánh Kinh? Mặt khác, có lẽ hồi còn nhỏ, tôi từng nghe lời một số người quá khích, bằng cách tiếp tay đồn đãi một số điều tiêu cực, như chuyện tiểu lâm, những câu về có tính cách châm biếm, để xuyên tạc về Thiên Chúa Giáo một cách vô tội vạ, và có những mẩu truyện thật kinh khủng mà sau này khi lớn khôn hơn, ngay thời gian trước khi tiếp nhận Chúa Giê-su làm cứu Chúa cho mình, tôi bắt đầu để tâm suy luận và đã nhận thấy nó thật vô lý và đầy đầy những điều mà tôi cho là lộng ngôn, khiến tôi phải rùng mình mỗi khi nhớ đến.

Hơn hai mươi năm trước đây, do sự tình cờ tôi được một người bạn Tin Lành tặng tôi quyển Kinh Thánh, và tôi đã đọc vì đang trong thời điểm “đói sách”, nhờ đó mà tôi bắt gặp một số lời dạy quý báu của Chúa, nhưng vì trước đó tôi có thành kiến với Thiên Chúa Giáo nên tôi không thêm để ý đến. Ngoài ra, do gương sống đạo của một số mục sư và tín đồ Tin Lành mà tôi có dịp biết qua; cao điểm là khi quyền năng của Chúa đã đùng vào tâm lòng vỡ nát của tôi bằng câu Kinh Thánh: “Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta và học theo ta; thì linh hồn các ngươi sẽ được yên nghỉ. Vì ách ta dễ chịu, và gánh ta nhẹ nhàng”. *(Ma-thi-ơ 11:28-30)*

Vì tôi có cơ hội tìm hiểu phần nào giáo lý Phật Giáo nên đến ngày nay tôi vẫn còn nhớ nằm lòng những lời dạy của Đức Phật trong Kinh Pháp Cú, như sau: “Thắng lợi thì bị oán thù, thất bại thì bị đau khổ. Kẻ nào không màng tới thắng bại, kẻ ấy sẽ sống một đời hòa hiếu an vui...” Lời dạy này cũng khá gần gũi trong Kinh Thánh của Cơ Đốc Giáo: “Chớ lấy ác trả ác cho ai, phải chăm làm điều thiện trước mặt mọi người. Nếu có thể được thì hãy hết sức mình mà hòa thuận với mọi người.... Chớ trả thù ai, nhưng hãy nhường cho con thành nộ của Đức Chúa trời...” *(Rô-ma 12:17-19)*. (Có lẽ chúng ta sẽ không nhầm lẫn giữa vấn đề tranh giành thắng lợi, và hành động đòi hỏi sự công bằng cho người khác, hoặc góp phần ngăn cản không cho tội ác hoành hành... Đã nói đến điều này thì cũng xin cho phép tôi “lạc đề” một chút rằng: “Tội ác ở đâu cũng là tội ác; tội ác đang xảy ra tại VN ngày nay hay tội ác tại các nơi khác trên thế giới đều giống nhau...” Chính vì thế mà cũng trong Kinh Thánh Tân Ước, sách Rô-ma 13, có dạy là: “sợ kẻ mình đáng sợ, kính kẻ mình đáng kính...”, chứ Kinh Thánh không dạy con người đi đầu phục một đảng cướp hay nhu nhược trước những kẻ khinh thường Thiên Chúa và vì cho rằng đó là hành động “nhu mì, khiêm nhường” mà Chúa đã dạy.

Sau khi tiếp nhận Chúa, tôi có dịp đọc Kinh Thánh kỹ hơn, và điều lý thú là trước đó tôi thấy trong Kinh U-Da-Na-Vác-Ga của Phật Giáo có chép: “Đừng làm tổn thương kẻ khác theo những lối mà chính mình thấy là dễ gây tổn thương”, thì tôi cũng tìm thấy trong Kinh Thánh Tân Ước Chúa Giê-su cũng có phán như sau: “Hễ điều chi mà các người muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật pháp và lời tiên tri.” (Ma-thi-ơ 7:12)

Cũng có những người “tin Chúa” từ lúc mới lọt lòng mẹ, vì họ may mắn có cha mẹ đã tiếp nhận Chúa rồi, hoặc cũng có người tin Chúa nhưng chưa bao giờ có cơ hội đọc những lời dạy của Đức Phật, nên không tỏ quan tâm, hoặc tìm cách bài bác những điều dù chính mình không biết chắc là đúng hay sai? Riêng tôi, vì có cơ hội tìm hiểu giáo lý của Phật Giáo, nên tôi rất trân quý những lời dạy của Đức Phật dù ngày nay tôi đã tiếp nhận Chúa Giê-su là cứu Chúa của đời tôi. Sở dĩ tôi đầu phục Thiên Chúa là vì Kinh Thánh có cho biết: “Vả, ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời. Ấy chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu cho không ai khoe mình...” (ê-phê-sô 2:8-9)

Ngày nay, dù tôi chưa bao giờ dám có ý nghĩ là mình sẽ trở thành mục sư, hay một nhà truyền đạo, nhưng tôi rất ham thích làm những công việc đúng nghĩa mà các tôi tớ, con cái Chúa chân chính thường làm là: Rao giảng tin mừng của Chúa, để mọi người biết đó là niềm hạnh phúc thật, là sự cứu rỗi, sự bình an dành cho những ai nhận biết mình là con người yếu đuối bất toàn và thật sự muốn tìm kiếm quyền năng của Ngài. Chính vì biết trân quý về lời dạy của Đức Phật và hiểu được sự cứu rỗi của Chúa Giê-su như đã nói, nên tôi thấy mình rất tâm đắc về lời thổ lộ của một người từng tu đến chức Đại Đức Phật Giáo, người ấy được Thi Sĩ Bùi Giáng giới thiệu quyển Kinh Thánh, ông đã đọc và đã tin Chúa. Trong quyển “Ai Chết Cho Ai, Ai sống Cho Ai” trang 57, mà chính ông là tác giả. Ông Nguyễn Huệ Nhật đã viết như sau: “Với tâm trạng của một con người bình thường, tôi rất yêu đạo Phật, những gì tôi học được trong đó đều là vô cùng quý báu, vì nhờ hiểu biết phần nào về Phật Giáo mà hôm nay tôi dứt khoát đến với Chúa hơn...”

Qua lời dạy của Đức Phật và các tôn giáo khác trên thế gian, nếu có ai nghĩ rằng tự mình có thể “ăn hiền, ở lành, tu nhơn, tích đức, tu tâm dưỡng tánh, diệt được tham sân si, hỷ, nộ, ái, ố...” tôi xin chúc mừng. Còn nếu những ai mà trong tận đáy lòng mình, vẫn còn cảm nhận được sự yếu kém về con người thật của mình, liên quan đến các điều sau đây: “đầy dẫy mọi sự không công bình, độc ác, tham lam, hung dữ; chán chứa những điều ghen ghét, giết người, cãi lẫy, dối trá, giận dữ; hay mách, gièm chê, chẳng tin kính, xác xược, kiêu ngạo, khoe khoang, khôn khéo về sự làm dữ, không vâng lời cha mẹ, đại dốt, trái lời giao ước, không có tình nghĩa tự nhiên, không có lòng thương xót...” (Rô-ma 1:29-31) thì hãy đầu phục Chúa Giê-su để được cứu: “Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài...” (Giăng

1:12). Đặc biệt những ai đang đọc bài viết này trong thời điểm mà lòng mình đầy những buồn lo, chán chường, sợ hãi, hoặc ghê tởm một điều gì... Nói một cách khác là mình đang trong tâm trạng: “trong héo, ngoài tươi”, xin chớ bối rối, nản lòng. Tôi xin trân trọng mời quý vị hãy đến với Chúa Giê-su như lời kêu gọi của Ngài: “Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ...”

Nhưng làm thế nào để đến với Chúa? Xin thưa là, rất là đơn giản nhưng phải thật nghiêm túc và hết lòng. Quý vị chỉ cần một mình chọn một nơi yên tĩnh nào đó và thầm thưa (cầu nguyện) với Chúa bằng những lời chân thành như sau: “Kính lạy Chúa, con biết theo tiêu chuẩn loài người, con có thể là người tốt, nhưng theo tiêu chuẩn của Chúa, con là những kẻ có tội. Con tin rằng Chúa đã chết thay cho tội của con trên thập tự giá. Máu của Chúa đã đổ ra vì con. Chúa ơi! ngoài mặt con vẫn ra vẻ bình an, nhưng trong lòng con tan nát, rối bời, tuyệt vọng. Xin Chúa thương xót con, xin Chúa ngự vào lòng con ngay từ bây giờ... A-men”. Và tôi rất mong được quý vị chia sẻ về hạnh phúc mà quý vị có được.

Huỳnh Quốc Bình

*Vietnamese Christian Church of the Nazarene
7016 NE. Sandy Blvd., Portland, OR 97213, USA
Tel. (503) 249-9333, Fax (503) 287-0162
E-mail: hqbinh0528@hotmail.com*

Nguồn: Internet E-mail by ddc chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, July 10, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*